

CESTOVKA INKARNA

Divadelní aktovka

Věra Nosková

Postavy:

ŘEDITELKA Inkarny

MANAŽER a reklamní agent

Starší ŽENA, mladší ŽENA – jedna herečka s převleky

OSTRÝ HOCH, MUŽ nešťastník, mladší MUŽ – jeden herec s převleky

Kostýmy: ŘEDITELKA – sako, blůza, sukně

MANAŽER – sako, kravata

MUŽ a ŽENA – co se nosí běžně ale s možností rychlých obměn, neboť budou hrát různé osoby. Svetry, trička, knír, klobouk, paruka, sluneční brýle, atd.

Rekvizity: plakát cestovky, šanon, velký blok, propisovačky, mobilní telefon, magnetofon s kazetou (hudba sfér), velká injekční stříkačka, provaz (se smyčkou na oběšení), palička na maso.

Scéna: V pozadí plakát cestovky s nápisem Svěřte duši Inkarně, na něm obrázky slavných historických osobností, náznak mlhavých dálek, rozházené letopočty včetně těch budoucích, kosmonaut...

Za stolem sedí ŘEDITELKA nad šanonem a MANAŽER na blokem. MANAŽER nahlas přemýšlí:

MANAŽER: „Buďte tím čím chcete být. Ne. Budete vším čím byste, kdybyste... Ne-e. Budoucnost je vaše. To už jsem někde slyšel. Buďte naší budoucností? Nebo svou budoucností? Pošleme vás do...“
(přestaneme mu psát propiska, třepe s ní) „do prčic!“ *(znovu se rozepíše)* „pošleme vás...“ *(zachechtá se)*. *Konečně má nápad a slabikuje nadšeně* „Po-šle-me vás kam bu-de-te chtít.“

ŘEDITELKA: „Kolego, já bych tak širokou nabídku klientům neslibovala. Představte si ty davy faraónů, tisíce Kleopater a Alexandrů Velikých. Slibovat můžete destinace v budoucnosti. Tam je zatím volno.“

MANAŽER: „Tam ovšem nemáme jasno, přiznejme si to.“

ŘEDITELKA: „A od toho tu máme právě vás – aby jasno bylo. Neúspěšného... *(manažer nesouhlasně gestikuluje, přitom píše)* ale ano. Neúspěšného, ba přímo zhrzeného veršotepce. Tady jste na svém místě, sem patříte, a jen tady můžete vydělat balík.“

MANAŽER přitom divoce píše, neposlouchá.

MANAŽER: „Tak a mám to. Můžu vám to přečíst?“

ŘEDITELKA se pohodlně uvelebí a pokyne rukou, aby spustil. MANAŽER si stoupne a nadšeně deklamuje:

MANAŽER: „V tomto životě máme jen jednu jistotu. Všichni jednoho dne zesneme, a poté se převtělíme. Naštěstí už je překonáno chaotické, náhodné, téměř neovlivnitelné převtělení. Duchovní vědec Atoman Raspukanin nám dal klíč k reinkarnování dle přání klienta – budoucího zemřelého – reinkarnanta. A když říkám nám, myslím tím naši časoprostorovou cestovní kancelář Inkarnu. Inkarna vás přemístí kamkoliv do minulosti, a do jakékoliv osoby, novým naším produktem je i převtělení do budoucího jedince. Chcete se narodit za sto, za tisíc let jako kosmonaut nebo ŘEDITELKA zeměkoule? Všechno lze. Jsme cestovka nejsmělejších snů.“

ŘEDITELKA: „Jaký Otoman? Co je to za chlapa ten Raspukanin?“

MANAŽER: „Vybízela jste mě k invenci a fantazii. Raspukanin je plodem květů mého ducha a talentu. My totiž musíme mít duchovního učitele. Badatele. Autoritu. Pracujeme přece s duší. A kdokoliv v historii mluvil o duši, a my s ní navíc manipulujeme, musel mít svou aktivitu ideologicky vyfútrovanou a musel lidem podstrčit nějakou imponantní osobu. Chceme přece, aby nám klienti věřili. A teď jsou v kursu jako duchovní vůdcové, kromě Indů a keltských druidů, Rusové. V módě je východní moudrost lehce šmrncnutá vědeckou terminologií.“

ŘEDITELKA: „Dobře dobře. Raspukanina беру. Ale je třeba toho Otomana ještě vybavit podobou, životopisem, zázraky... Bude na něm dost invenční rachoty. Máte v tom reklamním textu ještě něco? Chtělo by to nějaké vtipné shrnutí.“

MANAŽER: „Inkarna vás šoupne do bylo i bude,
stříhnete si chána, hetéru či lorda,
převtělít vás může do ženy i muže.
Smrt je vaše šance a ne vlčí morda.
Život podle přání, u Inkarny k mání.“

ŘEDITELKA: „No vida, jaký to květ ducha! A víte co? Zatím vystačíme s tím popěvkem. Lidi chtějí jednoduchá, úderná sdělení. Inkarna vás šoupne... Musí tam být šoupne? Někomu se přitom vybaví popěvek šup sem šup tam s námi už to nevyhrajou...“

Oba se zamyslí, MANAŽER si přitom zmíněný popěvek notuje. Tu kdosi klepe. Vchází OSTRÝ HOCH.

OSTRÝ HOCH: „Vy jste ta převtělovací cestovka?“

ŘEDITELKA opatrně: „Tak jest. Jsem ředitelkou Inkarny. Máte přání?“

OSTRÝ HOCH: „Stříhl bych si Čingischána. Byl prej dost hustej. Teda jako vodvaz. Rambič. Já se v týhle podebraný, usoplený době nějak nemůžu to... no... jak se to řekne... vybízkat.“

MANAŽER: *(skočí mu do řeči když si nedokáže vybavit vhodné slovo)* „Seberealizovat?“

ŘEDITELKA listuje v šanonu:

ŘEDITELKA: „Máte štěstí. Čingischán je volný. Ovšem patří do vyšší cenové hladiny.“

OSTRÝ HOCH: „Nemlžte s hladinou. Kolik koštuje?“

ŘEDITELKA: „Půl. ... Půl milionu. Za tak obrovskou moc, jakou budete disponovat je to pakatel.“

MLADÍK: „Naši mi šetří už léta na byt... Ale jo, myslím, že to na nich vydyndám. Řeknu jim, že už jsem si něco našel. Jurtu.“ *Uchechtne se.* „A kdy se jako převtělím do toho hustýho maníka?“

MANAŽER: „Samozřejmě až po své ctěné smrti A po zaregistrování oné částky na našem účtu.“

MLADÍK: „Sem ještě mladej, ne? Hernajs po jaký smrti?!“

ŘEDITELKA: „Umírají i mladí. Stačí rozpálit motorku, ignorovat dopravní značky a můžete být Čingischánem natošup. No ale pokud se vám ještě umírat nechce... Víte tohle je, jak se říká, dlouhodobá investice. Ovšem vrátí se vám neuvěřitelně zhodnocená majetkem toho Čingischána. Opravdu byl pohádkově bohatý. Sepíšeme smlouvu, do týdne zaplatíte, a můžete žít v klídku, protože za vaší smrti nezívá trpká nejistota. Vy budete mít svý jistý, a sice tělo a násilnickou náтуру toho hustýho maníka, jak jste se přiléhavě vyjádřil.“

MLADÍK: „Ale proč nemůžu zaplatit až těsně před smrtí? To už budu třeba starej a možná prachatej...“

MANAŽER: „Ze dvou zásadních důvodů. Protože rezervace neděláme, naší podnikatelskou filosofií je rychlý obrat, už třeba zítra můžeme tu historickou zřůdu prodat jinému zájemci. Dále uvažte, že můžete jako každý živý tvor kdykoliv, nešťastnou náhodou či při útoku silnějšiho maníka, zemřít. A poněvadž nebudete mít u nás koupenou tu destinaci, převtělíte se třeba do blbouna nejapného.“

MLADÍK: „Hmmm... Tak to soráč. Nechám si to ještě projít bednou.“ Odchází.

ŘEDITELKA: „To jsou kšefty! I když, tenhle se jistě vrátí.“

Někdo zaklepe.

MANAŽER: „No vida. Už se mu to v bedně rozleželo, hustýmu maníkovi.“

Vejde starší ŽENA, nedůvěřivě se rozhlíží.

ŽENA: „Vy tady u vás máte nějaký kontakty v astrálu? Já tuhle koukala na ten pořad pro seniory... Ukazovali vás tam. *(vytáhne kapesník, a utírá si oči.)* Umřel mi Filip.“

ŘEDITELKA: „To je nám fakt líto. Jakou osobnost si u nás předplatil? V jakém čase a kde? Totiž, víte že mu můžete přes nás poslat vzkaz, balíček, finanční příspěvek? Máte s sebou kopii smlouvy? Nebo aspoň reinkarnační legitku?“

ŽENA: „Jak to? Co to? Filip byl přece pejsek.“

MANAŽER: *(obrátil oči v sloup)* „Pejsky nevedeme.“

ŽENA: „Já chci za ním. Cítím, že už brzy umřu. A chci za Filipkem. Zjistěte mi, kam se převtělil.“

ŘEDITELKA: „Víte, to není snadné. Musím se napojit na astrál, na naše kontakty. Je tu náročnost odborná, energetická, spirituální, fatální, anální a konec konců finanční...“

ŽENA: „Zaplatím, všechno zaplatím. Mám úspory.“

ŘEDITELKA: „Nuže, když je to tak, napojte mě na astrál, kolego.“

MANAŽER spustí magnetofon a zazní tajemná až strašidelná hudba. ŘEDITELKA v hraném transu, s gesty lunatiků vypluje z místnosti.

ŽENA: „Jejda. Kam šla? Co teď bude? Není to nějak nebezpečný? Byla taková vyjevená, jako nějaká rusálka. Tak nevím... Honzík mi říkal ať sem nechodím. Teda jako syn. Takže co mám teď dělat?“

MANAŽER: „Vyčkejte matko, ona se vrátí. To víte, astrál...“

ŘEDITELKA se vrací, a ještě si utírá ruce do papírového ručníku, je zřejmé, že byla na toaletě. Je

uvolněná, veselá, plná energie.

ŘEDITELKA: „Tak kde jsme to skončili?“ *zamne si ruce.*

MANAŽER: *snaží se napovědět* „Jaké to dnes v astrálu bylo?“

ŘEDITELKA: *(vzpomene si)* „Jo v astrálu! To víte astrál. Tak mi bylo sděleno kontaktérem eloimem, že ten váš Filip je francouzské baron a žije v osmnáctém století. Povýšil, hafan. Protože byl prý v předešlém životě vzorný. Tedy po vašem boku. Že nedělal loužičky po bytě? *(Paní vrtí hlavou.)* A protože je pan baron svobodný, doporučovala bych vám převtělit se do nějaké mladé, fešné šlechtičny, a na barona si políčit. Byl by z vás pěkný pár.“

ŽENA: *(je v rozpacích)* „Tak nevím. Co by mi na to řekl Honzík, teda jako syn. Přece jenom je to pes. A já se budu na starý kolena natřásat před baronem? Tedy před Filipem. Jde mi z toho hlava kolem.“

MANAŽER: „Tak ještě jednou. Ten váš pes už není pes. Teď už nedělá loužičky ani venku. Jaká stará kolena?! Budete přece mladá. Vezmete si ho. Budete manžela drbat za ušima a dáte mu přezdívku Filip. Co je na tom složitější?“

ŽENA: „Takle sem si to teda nepředstavovala. Chci jen ke svému pejskovi. Jak to že už není pejsek! Máte v tom pěkný čurbes. V té televizi vám jela huba, ale skutek utek. Jdu to říct synovi. Teda jako Honzíkovi.“

ŘEDITELKA: „Podnikla jsem kvůli vám duchovní, nebezpečnou cestu do astrálního nadsvětí. Přála jste si to. Jste nám dlužna dva tisíce za cenné informace o vašem psovi.“

ŽENA vytahuje peněženku, je nešťastná, ale zaplatí.

ŽENA: „Tohle Honzíkovi, teda jako synovi, snad ani nemůžu říct. Von je u těch skeptiků, a hučí do mě, že žádný astrál není. Jenže když se za něj musí zaplatit, tak asi je. Nebo ne? Tak nevím...“

ŽENA odejde. ŘEDITELKA si drží v zoufalství čelo. MANAŽEROVI zazvoní mobil:

MANAŽER: „Tady Inkarna. Jasně, časoprostorová cestovní kancelář. Do velkého třesku? Jo do příští-

ho? To víte, že to bude řachanda. Kolik že to koštuje? Helejte, je to časově i prostorově náročné... No - kolik máte k dispozici finančních prostředků? Dvacet tisíc? To tedy promiňte, to ani zdaleka neodpovídá nákladům, víte? Za dvacet tisíc tu máme jen dvě destinace, nedávno umrzlého bezdomovce v Rumunsku a jednoho dementního Siciliána, který zahynul při výbuchu sopky. Kdepak. Velkej třesk, natož budoucí, je exkluzivní věc. Minimálně dva melouny. ...Ty si taky trhni.“

ŘEDITELKA: „Takhle s klienty nemluvte, víte že se jim to často rozleží v hlavě a přijdou si vybrat něco levnějšího.“

MANAŽER: „Promiňte šéfko, ale to je dneska den! Nejdřív ten hustej maník Čingischán, pak chcíplej pes a do toho Velkej třesk. (*ŘEDITELKA významně zatřepetá dvěma tisíci od babky*) A přitom skoro žádněj kšeft! Už mi tečou nervy. Co to s těma lidma je? Jak to, že před dveřma nestojí fronta duchovně povznesených dam? Někdo proti nám štve lidi! Investigativci?! Skeptici?“

Přichází skleslý MUŽ.

MUŽ: „Dobrej den. Sem tu dobře... (*podívá se na plakát, přikývne*) Jo. Menuju se Mikuláš Baňka. Dál už bych nemusel pokračovat, ale bohužel moje narození s tímhle ménem to byl jen začátek. Jako dítě sem bejval neduživej, uhrovitej, nesmělej, kloubnatej, ve škole mi to nešlo, nezdědil jsem žádněj talent ani majetek, blbě jsem se voženil... Žádná práce mě nebavila, čím jsem byl, tím jsem byl nerad. Jedinou mou nadějí je budoucí převtělení. Tak sem někde čet, že podle nějakějch karmickejch zákonů by to mělo bejt po smrti navopak, že v tom novym životě bych mel bejt jako vodškodněnej... Nebo ne?“

ŘEDITELKA: „Na to my nehrajeme, u nás nejsme takoví přísní a dogmatictí. Náš duchovní vůdce Atoman Raspukanin vypracoval duchovní techniky, které máme zaregistrované na patentním úřadě. Prostě si u nás vyberete osobu, do níž byste se chtěl převtělit, ať už žila v minulosti nebo se teprve jednou narodí, a po vaší ctěné smrti vás tam přemístíme. Platba této služby musí být ovšem provedena do týdne po podepsání smlouvy.“

MUŽ: „To je nějaký složitý. Tak to bude asi něco od vědy. A jak to vlastně děláte?“

MANAŽER: „Za prvé je to opravdu složité a za druhé tajné. No ale že jste to vy... (*se skrytým posměchem – tenhle stejně nic nepochopí*) Tedy - spustíme vaši jemnou duchovní esenci, kterou zachytíme

výkonným raspukaninátorem a pošleme ji po spirále zasvěcenců tunelem do epicentra kosmického vědomí, kde ji vesmírný kompjútr naprogramuje do vybrané destinace a vrhne na Gayu.“

MUŽ: „To vypadá dobře. To si nejspíš užiju.“

ŘEDITELKA: „Přesně tak. Užijete si tajemna, a rozjedete pak svůj nový život ve velkém stylu. Stejně, když si pomyslím, co se dělalo vždycky se smrtí ciráťů, samé strašení, sliby, obavy... Dneska je to díky naší duchovní cestovce cesta za novými šancemi. Vzrůšo. Zábava.“

MUŽ: „A já to nechám na vás. Vyberte mi někoho hodně slavného, krásného a vysokého. Aby neměl hemeroidy. A radši ať už je v té jeho době televize. Aby ho v ní – teda mě - mohli ukazovat.“

ŘEDITELKA a MANAŽER nahlíží do šanonu, listují v něm:

MANAŽER: „Co takhle Gary Cooper?“

MUŽ: „Neznam. Ukažte mi ho. *(prohlíží si v šanonech příslušný materiál)* Jéé to je fešák. A píše se tu, že to byl hoolywoodský herec. Beru. Ježíšmarjá, to je pěkněj chlap. Že ho ženský braly útokem?“

ŘEDITELKA: „Braly. Milovaly ho miliony ženských na celé Zemi, všude kde měli filmové plátno a televizi. Když už mluvíme o milionech, tedy zrovinka tohle převtělení stojí milion, pouhý jeden miliónek.“

MUŽ: „A co. Zdědil jsem domek, prodám ho. A taky se nejdřív kouknu na nějakej film s tímhle krávcem, ať vím do čeho jdu. Mám děsnou radost. Eště že ste! Já se vrátím. Jen co prodám barák!“

MUŽ s radostnou gestikulací odejde.

MANAŽER: „Tohle vypadá slibně.“

ŘEDITELKA: „Nojo, ono leccos vypadá slibně, ale na našem firemním účtu sliby ukládat nelze. Víte, kolego, uvažovala jsem o rozšíření našich služeb. Totiž naši klienti mohou časem upadnout do pochybností. Začnou své peníze postrádat, budou žádat záruky, mohou dokonce zaktivizovat příslušné úřady a orgány, protože pojmu jistá nechutná podezření... To víte, naše podnikání je duchovní, křehké,

hrubí materialisté po nás jdou. Já bych případným budoucím stížnostem a pochybnostem předešla nabídkou asistované sebevraždy.“

MANAŽER: „To bude něco od vědy, ne? Něco jako asistovaná reprodukce. Jak se dává pod mikroskopem to semínko do vajíčka... a pak šup s tím... tam... nebo kam...“

ŘEDITELKA: *baví se a pošklebuje se mu* „Semínko do vajíčka! Něco od vědy! Kolego, na naši službu nepotřebujete odbornost. Je to opačný, poměrně jednoduchý proces.“ *Udělá vrahounské gesto.*

MANAŽER: „Šéfko, vy jste, vy jste... formát. Ale já jsem asi srab. Panebože! To tu budeme klienty na místě usmrcovat?!“

ŘEDITELKA: „Tak podívejte, kolegáčku, trh má svoje pravidla. Poptávka vyvolává nabídku, nabídka vyvolává poptávku. Naši klienti jsou často nedočkaví – všiml jste si toho? Otrávení ze svého života a natěšení na ten příští. No tak jim nabídneme asistovanou sebevraždu! Přece když si objednáte službu, chcete ji hned! Přinesou dopis na rozloučenou, o nás tam ovšem nebude sebemenší zmínka, domluvíme se s nimi kam po exitu dopravíme jejich tělesnou schránku – co je na tom složitého?“

MANAŽER: „A jak je chcete...“

ŘEDITELKA: „Tak tohle je chlapská věc! Prostudujte literaturu, zapojte svou pověstnou invenci. A začněte s tím hned. Vidíte přece, že má naše firma... jisté ekonomické potíže. No nic. Přemýšlejte o tom. Odskočím si zatím do *astrálu*.“

Uchechtne se tomu fóru, vytáhne krabičku cigaret, vyzkouší si zapalovač a odejde.

MANAŽER: „Chlapská věc! Tak ženská vymyslí hovadinu, která je na kriminál, a pak zadá tu *práci* MUŽskému! Ale vymyslela to dobře! Je to efektivní, celkem bezpečné... Když budeme pracovat v rukavičkách...“

Hledá v tašce, vytáhne černé kožené rukavice, natáhne si je, prohlíží si zlověstně vypadající ruce...

„Pokud jde o nástroje, vyberu asi klasiku. Je snadno dostupná a konec konců víceúčelová.“

Odejde.

Přichází ŽENA a MUŽ, oba vypadají poněkud úředně, nedůvěřivě, ŽENA má na šňůrce kolem krku pověšenou velkou propisovačku.

ŽENA: „Jsou pryč. Tak jedem!“

MUŽ si prohlíží šanon a další věci na stole, oba pátrají, hledají, okukují prostředí.

ŽENA míří na jednotlivé věci propisovačkou, je v ní skrytá kamera. Spěchají, hlídají dveře.

MUŽ: „Vem ještě ten plakát.“

ŽENA na plakát míří propiskou.

Vtom vchází MANAŽER. Ti dva ustanou v činnosti. MANAŽERovi visí kolem krku silný provaz se smyčkou na oběšení, táhne na sebou pytel s balvanem (nástroje na utopení), v ruce má břitvu a lahvičku označenou lebkou – jed atp. MANAŽER je jejich přítomností zaskočen.

ŽENA: „Jejda. Copak to nesete?“

MANAŽER: „Kdo jste? Co tu chcete?“

Přichází ŘEDITELKA. Je situací konsternována. MANAŽER odkládá sebevražedné nástroje na stůl.

ŽENA: „Kdo jsme? No my jsme přece manželé. A historici. Odborníci na starověk.“

MUŽ: „Vlastně jsme egyptologové. A měli bychom zájem o převtělení do Nefertiti a Amenhotepa IV. Nová říše. Čtrnácté století před naším letopočtem. Jsou volní?“

ŘEDITELKA se uklidní, listuje v šanonu. Klienti si prohlížejí provaz, břitvu, jed... ŽENA snímá předměty kamerkou - propiskou.

ŘEDITELKA: „Máte štěstí. Tyto destinace jsou k dispozici. Ale cenová hladina...“

MUŽ: „Na co to tu máte? To by člověk v cestovce nečekal. Natož ve spirituální, časoprostorové...“

MANAŽER: „To jsou pomůcky nadstandardních služeb. Zatím to ale nemáme zaběhané.“

ŘEDITELKA po něm loupne varovně očima. Za jejich zády gestikuluje – použijeme to. Hned!

ŽENA: „O jakýkoliv nadstandard máme zájem. Cenová hladina... nás nezajímá. Peníze nejsou problém.“

ŘEDITELKA: „Peníze nejsou problém?! Nuže, potom vám můžeme nabídnout pomocí těchto nástrojů rychlé uskutečnění vašeho snu o příštím převtělení. Jde o asistovanou reprodukci... ehm... asistovanou sebevraždu. Ta teď ve světě dost frčí. Platí se pochopitelně předem. To víte převody plateb ze starého Egypta zatím nefungují, navíc měna není směnitelná...*(uculuje se svému vtipu, má euforickou náladu)* Věc se musí právně ošetřit vaším dopisem na rozloučenou, kde ovšem nesmíte zmínit naši cestovku. Sepíšeme smlouvu, zaplatíte, a pak důstojně odložíte svou tělesnou schránku a proberete se v bájném Egyptě, před sebou senzační osud božských manželů.“

MUŽ: „To jsou opravdu exkluzivní služby. Vy myslíte fakt na všechno. Tak ten loučivěj dopis napíšeme hned, pak skočíme do banky... vyřídíme všechno jedním vrzem.“

MANAŽER jim podává list papíru, ale nemůže na stole najít nic ke psaní.

MANAŽER: „Vidím, že máte čím psát...“ *ukazuje na propisovačku ženy visící na šňůrce kolem krku. ŽENA ale vyndává z kapsy jinou propisovačku. Píše, MUŽ jí hledí přes rameno, radí se spolu šeptem, mimikou, gestikulací.*

ŽENA: „Tak. V klidu si to přečtete, my si ještě zajdeme do restaurace na nějakou baštu, to víte, strava bude ve čtrnáctém století před naším letopočtem odlišná. Rozloučíme se s naší dobou a kulturou nějak stylově – co třeba vepřo knedlo zelo?“ *obrací se s otázkou k MUŽovi. MUŽ přikyvuje.*

MUŽ: „...a dobře vychlazené pivo s hustou pěnou...“

ŘEDITELKA se usmívá s hraným zájmem- jen si plkejte. MUŽ a ŽENA odcházejí. ŘEDITELKA bouchne radostně do stolu.

ŘEDITELKA: „A máme je! Peníze nejsou problém. O kolik si řekneme? Kolego! No tak! Deset melounů? Zkousnou to?“

MANAŽER je zoufalý, prohlíží si sebevražedné nástroje. Zkouší, jestli s nimi bude umět zacházet, malinko se řízne břitvou na zápěstí. Asi se objevila krev, saje si ranku.

ŘEDITELKA popadne papír a čte si „dopis na rozloučenou“.

Chytá se za srdce, je zděšená, klesá na židli. MANAŽER jí vytáhne list z třesoucí se ruky a čte:

MANAŽER: „Dlouhodobě sledujeme váš podvodný byznys. Zdokumentovali jsme vaši nabídku včetně vražedných pomůcek skrytou kamerou. Jdeme předat materiál na policii. Zachrání vás leda tak vlastní převtělení. Doporučujeme Nefertiti a Achnatona.“

MANAŽER a ŘEDITELKA prohlížejí vražedné nástroje s něhou otázkou v očích... Být či nebýt? Vybrat si jed, provaz nebo břitvu?

Spáchají sebevraždu.

Do kanceláře Cestovky Inkarny nahlízejí MUŽ a ŽENA, opatrně vcházejí, ohledávají mrtvé. Pak se vrhají k příruční pokladničce (ona si – než se jí dotkne - navlékne MANAŽERovy rukavice, aby nezanechala otisky prstů) pokladnička je ale skoro prázdná, nešťastně třepe jedinou bankovkou.

ŽENA: „To je divný! Já myslela, že bude plná. Vždyť k nim pořád někdo chodil...“

MUŽ: „Hlavně, že jsme se zbavili konkurence! No ale my stejně půjdeme jinou cestou. Lidové ceny!“ *Při těch výkřicích – nápadech pomalu odcházejí.*

ŽENA: „Široká nabídka!“

MUŽ: „Sezónní slevy!“

ŽENA: „Barvitá reklama!“

MUŽ: „Celebrity šoubyznysu!“

ŽENA: „Převtělování na splátky!“

MUŽ: „Pod stromeček či k narozeninám - dárkový převtělování kupón!“

OBA: „Inkarnujte se s námi!“